

TINUTURILE DE LA FRONTIERĂ

MUNTII NEVENNES

Antium

Raul Tarnis

IMPERIUL

Raul Rei

Blachetiff

Salasul Navalitorilor

Nur

Serro

MUNTII SERBAN

Navium

MARELE DEȘERT

LACUL VITAN

TINUTURILE DE LA FRONTIERĂ

Karkaus

MARE DE LA RĂSĂRIT

Inchisoarea Kauf

PĂDUREA ÎNTUNECATĂ

Răul Dusk

MARTINN

Adiso

Ayo

MARE DUSKAN

DEȘERTUL TRIBAL

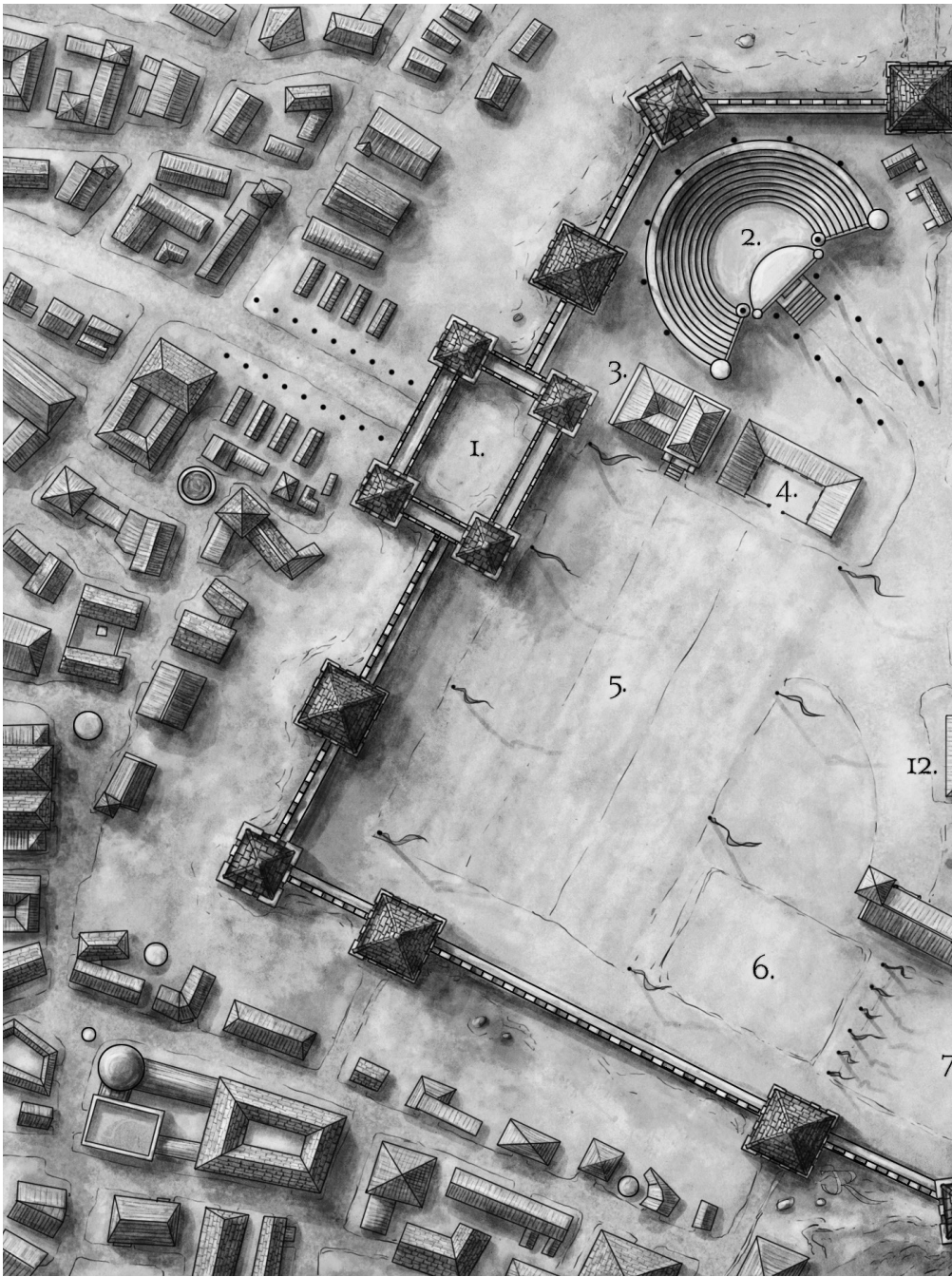
Trib

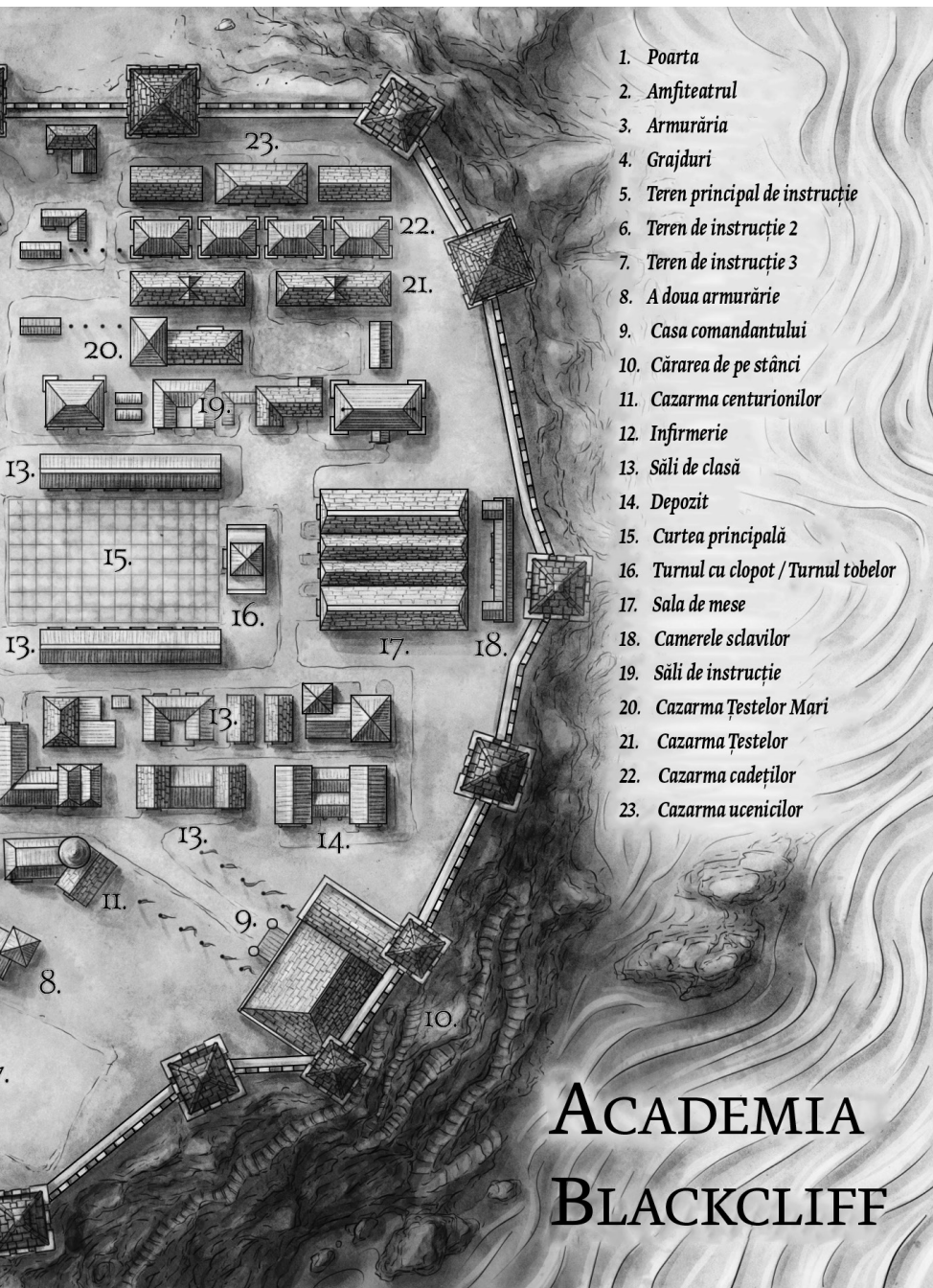
Aish

Sadh

Lacertium

INSULA DE LA MIAZĂNOAPTE

1. Poarta
2. Amfiteatrul
3. Armurării
4. Grajduri
5. Teren principal de instrucție
6. Teren de instrucție 2
7. Teren de instrucție 3
8. A doua armurărie
9. Casa comandantului
10. Cămară de pe stânci
11. Cazarma centurionilor
12. Infirmerie
13. Săli de clasă
14. Depozit
15. Curtea principală
16. Turnul cu clopot / Turnul tobelor
17. Sala de mese
18. Camerele sclavilor
19. Săli de instrucție
20. Cazarma Țestelor Mari
21. Cazarma Țestelor
22. Cazarma cadetilor
23. Cazarma ucenicilor

ACADEMIA BLACKCLIFF

Partea întâi

Razia

Laia

Fratele meu mai mare ajunge acasă la orele întunecate dinaintea zorilor, când până și stafiile se odihnesc. Miroase a oțel, a cărbune și a fierărie. Miroase a dușman.

Își apleacă trupul lung de sperietoare de ciori și intră pe fereastră, pășind neauzit cu tălpile desculțe pe rogojinile de papură. În urma lui, o pală de vânt din deșert umflă perdelele îngălbenite. Caietul de schițe îi cade pe podea, iar el îl împinge sub pat cu o lovitură iute de picior, ca pe un șarpe.

„Unde ai fost, Darin?“ În mintea mea am curaj să pun întrebarea, iar Darin are destulă încredere în mine ca să-mi răspundă. „De ce tot dispari? De ce, când bunicu’ și bunica au nevoie de tine? Când eu am nevoie de tine?“

De aproape doi ani, am vrut să-l întreb asta în fiecare noapte. În fiecare noapte, n-am avut curajul s-o fac. Mi-a mai rămas un singur frate. Nu vreau să se înstrăineze de mine așa cum a făcut cu toți ceilalți.

Noaptea asta, însă, este altfel. Știu ce are în caietul de schițe. Știu ce înseamnă.

— N-ar trebui să fii trează.

Șoapta lui Darin mă smulge din gânduri. Simte orice pericol, ca o pisică – a moștenit asta de la mama. Mă ridic în fund pe pat, iar el aprinde lampa. Nu are rost să mă prefac că dorm.

— A trecut ora stingerii și au trecut trei patrule. Am fost îngrijorată.

— Știu să mă feresc de soldați, Laia. Am multă experiență.

Își reazemă bărbia de patul meu și zâmbește dulce și șmecherește ca mama. Cunosc bine această expresie – e aceeași ca atunci când mă trezesc dintr-un coșmar sau când rămânem fără grâne. „Totul o să fie bine“, spune fața lui. Ia cartea de pe patul meu.

— *Adunare în noapte*, citește el titlul. Brrr! Despre ce e vorba?

— Abia am început-o. Este despre un djinn...

Mă opresc. Deștept. Foarte deștept! Îi place să asculte povești la fel de mult cum îmi place mie să le spun.

— Las-o baltă! Unde ai fost? Bunicu' a avut doisprezece pacienți în dimineața asta.

„Iar eu a trebuit să-ți țin locul, pentru că nu poate face totul numai el. Asta înseamnă că bunica a trebuit să pună singură în borcane gemul pentru negustor. Numai că n-a terminat. Acum, negustorul n-o să ne plătească, iar la iarnă o să murim de foame. Ție de ce naiba nu-ți pasă?“

Lucrurile astea le spun în cap. Zâmbetul de pe fața lui Darin a pierit deja.

— Nu sunt potrivit să devin vindecător, zice el. Bunicu' știe asta.

Aș vrea să bat în retragere, dar mă gândesc la umerii căzuți ai bunicului de azi dimineață. Mă gândesc la caietul cu schițe.

— Bunicu' și bunica contează pe tine. Măcar vorbește cu ei. Au trecut luni de zile.

Mă aștept să-mi spună că nu înțeleg. Că ar trebui să-l las în voia lui. Dar el doar clatină din cap, se întinde pe pat și închide ochii, ca și cum nu și-ar bate capul să răspundă.

— Ți-am văzut desenele.

Cuvintele se rostogolesc repede și Darin sare în sus cât ai clipi, cu fața împietrită.

— Nu te-am spionat, îi spun. S-a desprins o pagină. Am găsit-o când am schimbat rogojinile, azi dimineață.

— Le-ai spus bunicii și bunicului? Au văzut și ei?

— Nu, dar...

— Ascultă, Laia!

Să dea naiba, nu vreau să ascult! Nu vreau să-i aud justificările.

— Ce-ai văzut este periculos, zice el. Nu poți spune nimănui. Niciodată. Nu-i doar viața mea în pericol. Sunt și alții...

— Lucrezi pentru Imperiu, Darin? Lucrezi pentru Războinici?

El tace. Mi se pare că îi citesc răspunsul în ochi și mi se face rău. Fratele meu își trădează poporul? Fratele meu se dă de partea Imperiului?

Dacă ascundea grâne, dacă vindea cărți, dacă învăța copiii să citească, l-aș fi înțeles. Aș fi fost mândră că face lucruri pe care eu n-am curajul să le fac.

Oamenii Imperiului fac razii, bagă la închisoare oameni și-i condamnă la moarte pentru astfel de „nelegiuiri“, dar să înveți literele un copil de șase ani nu-i un lucru rău, cel puțin nu pentru poporul meu, al Cărturarilor.

Ce face Darin, însă, este revoltător. Înseamnă o trădare.

— Imperiul ne-a omorât părinții, îi șoptesc. A ucis-o pe sora noastră.

Aș vrea să urlu la el, dar cuvintele mă sufocă. Războinicii au cucerit pământurile Cărturarilor acum cinci sute de ani, iar de atunci nu fac altceva decât să ne prigonească și să ne înrobească. Odinioară, Imperiul Cărturarilor era

locul celor mai grozave universități și biblioteci din lume. Acum, majoritatea alor noștri nu deosebesc o școală de o armurărie.

— Cum poți fi de partea Războinicilor? Cum, Darin?

— Nu-i ce crezi tu, Laia. O să-ți explic totul, dar...

Se oprește brusc și-mi face semn cu mâna să tac când insist să-mi dea explicațiile promise. Îndreaptă iute capul spre fereastră.

Prin pereții subțiri îl aud pe bunicu' sforăind, pe bunica foindu-se în așternut și un porumbel tânguindu-se. Sunele familiare. Zgomote casnice.

Darin aude altceva. Chipul lui se face palid și în ochi i se citește frica.

— Laia, zice el. Razie!

— Dacă tu lucrezi pentru Imperiu...

„De ce să faci soldații razie la noi?“

— Nu lucrez pentru ei.

Vorbește calm. Mai calm decât mă simt eu.

— Ascunde caietul de schițe. Asta vor. După el au venit.

Iese pe ușă cât ai clipi și rămân singură. Picioarele mele desculțe parcă-s de gumă, iar mâinile, de lemn. „Grăbește-te, Laia!“

De obicei, Imperiul face razii în miezul zilei. Soldații vor ca mamele și copiii Cărturarilor să-i vadă. Vor ca tații și frații să se uite cum înrobesc familia altui bărbat. Ori cât de rele ar fi aceste razii, cele din timpul nopții sunt și mai rele. Imperiul face razii de noapte atunci când nu vrea martori.

Mă întreb dacă ce se întâmplă este adevărat. Poate că am un coșmar. „E adevărat, Laia. Mișcă-te!“

Arunc caietul de schițe pe fereastră într-un tufiș. E o ascunzătoare proastă, dar nu am timp. Bunica dă buzna la mine în cameră. Mâinile ei, atât de sigure când amestecă

în oalele cu gem sau când îmi împletesc părul, tremură acum ca niște păsări disperate, înnebunite să mă facă să mă mișc mai repede.

Mă trage în hol. Darin stă cu bunicu' la ușa din spate. Părul alb al bunicului meu e învălmășit ca fânul dintr-o căpiță și are hainele boțite, dar în ridurile adânci din obrazii lui nu se mai ascunde urmă de somn. Îi murmură ceva fratelui meu, apoi îi dă cel mai mare cuțit din bucătăria bunicii. Nu știu de ce-și mai bate capul. Cuțitul s-ar face țândări în fața oțelului de Serra al unei săbii de Războinic.

— Tu și Darin plecați prin curtea din spate, zice bunica și privirea-i aleargă de la o fereastră la alta. Încă n-au înconjurat casa.

„Nu. Nu. Nu.“

— Bunico, îi șoptesc eu numele și mă împiedic când mă împinge către bunicul.

— Ascundeți-vă în partea de răsărit a Cartierului...

Vocea i se frânge, cu ochii la fereastra din față. Prin perdeaua zdrențuită surprind lucirea unui chip din argint viu. Mi se strânge stomacul.

— O Mască, zice bunica. Au adus o Mască. Fugi, Laia! Înainte să intre în casă!

— Dar tu? Și bunicu'?

— Noi îi ținem pe loc, zice bunicu' și mă împinge cu blândețe către ușă. Păstrează-ți bine secretele, scumpo. Ascultă-l pe Darin. O să aibă grijă de tine. Du-te!

Umbra subțire a lui Darin mă acoperă, el mă ia de mână și ușa se închide în spatele nostru. Darin se furișează ca să se piardă în noaptea caldă, pășind fără zgomot peste nisipul afânat din curte, cu o încredere pe care mi-aș dori-o și eu. Deși am șaptesprezece ani și sunt destul de

mare să-mi pot stăpâni frica, îl strâng de mână de parcă ar fi singurul lucru solid din lumea asta.

„Nu lucrez pentru ei“, a zis Darin. Atunci, pentru cine lucrează? A ajuns cumva destul de aproape de fierăriile din Serra și a desenat în detaliu procesul de creație al celor mai prețioase bunuri ale Imperiului: săbiile de neîn-vins care pot tăia trei oameni odată.

Acum jumătate de mileniu, Cărturarii au fost cuceriți de Războinici pentru că săbiile lor s-au făcut bucăți în fața oțelului superior al invadatorilor. De atunci n-am mai învățat nimic în materie de oțelărie. Războinicii își ascund secretele la fel cum un avar își ascunde aurul. Oricine este găsit în preajma forjelor din oraș fără vreun motiv întemeiat – Cărturar sau Războinic – riscă să sfârșească executat.

Dacă Darin nu-i de partea Imperiului, atunci cum s-a putut apropia de fierăriile din Serra? Și cum au aflat Războinicii despre caietul lui de schițe?

De cealaltă parte a casei, se aude o lovitură de pumn în ușă. Cizmele scârțâie, metalul zornăie. Mă uit înnebunită în jur, așteptându-mă să văd armurile argintii și mantiile roșii ale legionarilor Imperiului, dar în curtea din spate e liniște. Aerul proaspăt al nopții nu-mi poate opri stropii de sudoare de pe gât. Aud în depărtare bubuitul tobelor de la Blackcliff, școala unde se pregătesc Măștile. Sunetul lor ascute spaima care mă înjunghie în inimă. Imperiul nu trimite acei monștri cu față ca argintul într-o razie oarecare.

Bătaia în ușă se aude iar.

— În numele Imperiului, vă cer să deschideți! se aude o voce mânioasă.

Eu și Darin înlemnim.

— Nu pare să fie o Mască, șoptește Darin.

Măștile vorbesc blând, cu vorbe care taie ca paloșul. În timpul în care un legionar bate în ușă și ordonă să i se

deschidă, o Mască ar fi intrat deja în casă, tăind în bucăți pe oricine i-ar fi stat în cale.

Darin se uită în ochii mei și îmi dau seama că ne gândim amândoi la același lucru. Dacă Masca nu-i la ușa din față cu soldații, atunci unde este?

— Nu te teme, Laia, zice Darin. N-o să las să ți se întâmple nimic.

Vreau să-l cred, dar frica mă cuprinde ca un val, a ajuns la glezne și vrea să mă tragă sub el. Mă gândesc la vecinii noștri: soldații au venit peste ei, i-au luat prizonieri și i-au vândut drept sclavi acum trei săptămâni. „Traficanți de cărți“, au zis Războinicii. Cinci zile după aceea, unul dintre cei mai bătrâni pacienți ai bunicului, un moș de nouăzeci și trei de ani care abia mai mergea, a fost executat chiar la el acasă. I-au tăiat gâtul de la o ureche până la cealaltă. „Colaborator al Rezistenței.“

Ce-o să le facă soldații bunicii și bunicului? O să-i ducă la închisoare? O să-i transforme în sclavi?

O să-i omoare?

Ajungem la poarta din spate. Darin se ridică pe vârfuri să scoată lațul care o ține închisă. Un foșnet slab pe aleea din spate îl oprește imediat. O adiere de vânt ridică în aer un nor de nisip.

Darin mă împinge în spatele lui. Strânge mânerul cuțitului până i se albesc încheieturile degetelor, iar între timp poarta se deschide cu un geamăt. Mă uit la alee peste umărul fratelui meu.

Nu-i nimic acolo, doar nisip foșnitor. Doar adieri ocazionale de vânt și ferestrele oblonite ale vecinilor adormiți.

Oftez ușurată și pășesc pe lângă Darin.

Exact atunci apare din întuneric Masca și intră pe poartă.